

застана ти пред неговия поглед?
 Но толкова ли ниска съм - кажи!
 Не, аз не съм, щом мога да изтръгна
 очите ти със тия нокти!

ЕЛЕНА. -

Ах,

макар да гледате с насмешка, моля,
 недейте моята сестра оставя
 да се нахвърля тъй на мене -
 дотолкова не съм процлета аз,
 нито обичам тъй да се разправам,
 срамувам се, като мома, и моля
 недейте позволява да удари
 злочестата Елена. - Не мислете,
 че щом е по-ниска, от мене -
 сама ще мога да се браня аз.

ХЕРМИЯ. -

За ръста ми отново тя говори.

ЕЛЕНА. -

Защо си, мила, тъй свирепа с мене?
 Не знаеш ли, че нежно те обичам,
 че съм делила с тебе всички тайни,
 че никога не съм те наскърбила?
 От обич само към Деметрий, казах,
 че ще избягам в близката гора.
 След тебе тръгна той, след него - аз!

Но ме заплаши той дори със смърт.

Сега ми позволете да си пода.

Върви си - кой ти пречи?

ХЕРМИЯ. -

ЕЛЕНА. -

Сърцето,

което тук оставям.

ХЕРМИЯ. -

у Лизандра?

ЕЛЕНА. -

Не, у Деетрия.